ringsloven. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at gennemføre de fleste af servicedirektivets oplysningskrav i markedsføringsloven. Servicedirektivets øvrige oplysningskrav, som kun vedrører lovregulerede erhverv, gennemføres i dansk ret i sektorlovgivningen. Definitionen af lovregulerede erhverv skal ses i sammenhæng med artikel 3, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36 af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, hvor lovregulerede erhverv defineres som en eller flere former for erhvervsmæssig virksomhed under ét, når der enten direkte eller indirekte ifølge love eller administrative bestemmelser kræves bestemte erhvervsmæssige kvalifikationer for adgang hertil eller udøvelse eller en form for udøvelse heraf. Oplysningspligterne for lovregulerede erhverv er oplysning om erhvervs- og brancheorganisationer, oplysning om hvor tjenesteyderen er registreret, oplysning om den faglige titel og det EU/EØS-land, hvor titlen er givet samt oplysning om regler, der gælder for udførelsen for erhvervet, og om hvordan tjenestemodtageren får adgang til reglerne. Herudover fastsættes det i relevant sektorlovgivning, at tjenesteyderen skal oplyse om eventuel forsikring, som tjenesteyderen har tegnet, samt at tjenesteydere, der er omfattet af en tilladelsesordning, skal give kontaktoplysninger på den kompetente myndighed, som har givet tjenesteyderen tilladelse til at udføre sin tjenesteydelse.

En række generelle bestemmelser i servicedirektivet vurderes imidlertid uhensigtsmæssige eller utilstrækkelige at gennemføre ved hjælp af ændringer i sektorlovgivningen alene og gennemføres derfor i stedet for i forslaget til lov om tjenesteydelser i det indre marked, som fremsættes samtidigt med denne lov. Dette gælder reglerne om etableringsfrihed, regler om fri udveksling af tjenesteydelser på midlertidig basis, regler om accept af dokumenter fra andre EU/EØS-lande, regler om administrativt samarbejde med kompetente myndigheder i andre EU/EØS-lande og oprettelse af en kvikskranke for udenlandske tjenesteydere. Herudover vurderes det hensigtsmæssigt også at gennemføre to af direktivets oplysningsforpligtelser i forslaget til lov om tjenesteydelser i det indre marked frem for i markedsføringsloven. Ifølge lov om tjenesteydelser i det indre marked skal tjenesteyderen oplyse tjenestemodtageren om sin retlige status, eksempelvis om virksomheden drives som aktieselskab, anpartsselskab, interessantselskab, selskab med begrænset ansvar eller enkeltmandsvirksomhed, samt efter anmodning fra tjenestemodtageren, om tjenesteyderen leverer tjenesteydelser af forskellig art, og om tjenesteyderen samarbejder med andre tjenesteydere om levering af den eller de omhandlede tjenesteydelser.

4. Varepakken og relaterede lovændringer i dansk ret

Den såkaldte varepakke omfatter foruden Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF to forordninger: Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93, herefter benævnt forordning nr. 765 om akkreditering mv., samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF, herefter benævnt forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse. "Varepakken" blev vedtaget i juni 2008. Danmark stemte for pakken.

Forordning nr. 765 om akkreditering mv. tilvejebringer en retlig ramme for akkreditering og markedsovervågning, der skal sikre, at markedsførte produkter, som er omfattet af fællesskabslovgivningen, opfylder de fastsatte krav om et højt beskyttelsesniveau for eksempelvis sikkerhed, sundhed, forbrugerbeskyttelse og miljøbeskyttelse. Forordningen skal være med til at styrke varernes frie bevægelighed i det indre marked. Det overvejende hensyn i den del af forordningen, der omhandler akkreditering, er, at der skal opbygges en meget høj grad af tillid til akkrediteringssystemet. Med forordningens vedtagelse vil et akkrediteret certifikat, der er erhvervet i ét medlemsland, kunne anvendes direkte i et andet medlemsland. Dermed undgås dobbeltarbejde med omkostninger til følge. Det er medlemslandene, der med udpegningen og det opfølgende tilsyn med det nationale akkrediteringsorgan er garanter for, at akkrediteringssystemet kommer til at fungere efter hensigten.

Forordning nr. 765 om akkreditering mv. gælder for akkreditering af overensstemmelsesvurderingsorganer, uanset om de foretager overensstemmelsesvurderinger (tredjepartsvurderinger) inden for regulerede eller ikke-regulerede områder. Det skal forstås på den måde, at hvis et overensstemmelsesvurderingsorgan ønsker at blive akkrediteret efter en harmoniseret standard, skal akkrediteringen foretages af et nationalt akkrediteringsorgan, uanset om akkrediteringen sker som følge af krav i lovgivningen eller på frivillig basis.